

LIBRIS

We know
books

PAM JENOFF

TOT CE
AM IUBIT

Traducere din limba engleză și note
ALINA MARC-CIULACU

LITERA
București

CAPITOLUL 1

Philadelphia, 2009

– Știi, nu-i așa, că riști o pedeapsă între douăzeci și cinci de ani și închisoare pe viață?

Charlotte l-a privit pe deasupra dosarului pe băiatul de șaptesprezece ani cu codițe împletite, care stătea trântit în scaunul aflat de cealaltă parte a mesei acoperite cu graffiti, cu privirea ațintită la tenișii din picioare.

Audierea preliminară nu decursese bine. Charlotte sperase că judecătoarea avea să arunce o privire la fața de copilăș a lui Marquan, cu obrazii lați și netezi și ochii în formă de migdală care nu clipeau niciodată, și avea să știe că acesta nu reprezenta un pericol pentru nimeni, că nu avea ce căuta aici. Crezuse că judecătoarea Annette D'Amici, care fusese cândva ea însăși avocat din oficiu, ar putea avea o slăbiciune pentru un adolescent care nu mai săvârșise până atunci nici un act de violență și care era cam de aceeași vârstă cu nepoții ei. Dar, printr-un formidabil ghinion, judecătoarea D'Amici anunțase că e bolnavă și fusese înlocuită în acea zi de către Paul Rodgers. Acesta, un politician aspirant care privea magistratura ca pe o trambulină spre o funcție oficială mai înaltă, își câștigase o reputație de judecător dur în timpul

primului său mandat. Abia dacă i-a aruncat o privire lui Marquan înainte să lovească cu ciocănelul și să îl trimită în secția pentru delincvenți juvenili a închisorii din oraș.

În mod normal, Charlotte ar fi pus audierea în categoria înfrângeri și ar fi trecut la următorul dosar și la următoarea înfățișare, terminând cu cazurile de dimineată. Dar Marquan era diferit. Se cunoscuseră cu aproape doi ani în urmă, pe când el era un puști de cincisprezece ani speriat, săltat pe baza unei acuzații mărunte legate de droguri. Avea o sclipire care ei i-a dat de înțeles că era inteligent, o demnitate tăcută în ținuta lui perfectă și în felul în care o privise cu ochii lui câprui închis, care păreau că privesc prin tine. El făcuse o promisiune. Ea făcuse toate lucrurile pe care de obicei nu reușea să le facă, cu lista ei de mii de cazuri pe an: obținuse ca Marquan să fie inclus în categoria celor aflați la prima infracțiune, ceea ce însemna că nu va avea cazier, dar și să intre într-un program de îndrumare după școală, în cartierul lui. Și atunci, cum se făcea că stătea acum aici, cu ochii lipșiți de strălucire și înrăit, confruntat cu o acuzație de crimă în urma unui furt de mașină care se terminase rău?

Pentru că, pur și simplu, nu era suficient. Programele de după școală nu însumau decât câteva ore pe săptămână, o picătură într-un ocean de sărăcie, de droguri și de violență și de plictis, în care puștii ăștia erau obligați să înoate seară de seară pe străzi. Avusese loc o urmărire cu mașina poliției care se sfârșise cu un SUV izbit de scările ce dădeau în trotuarul unei case și cu doi copilași prinși sub roțile lui și omorâți. Marquan nu intenționase să facă rău nimănui; de asta era sigură. Avea și el un frățior de aceeași vârstă cu copiii aceia, pe care îl ducea la școală în fiecare zi, îl aducea acasă în fiecare după-amiază. Nu, pur și simplu fusese și el acolo când se pusese la cale planul ăla tâmpit și nu avusese tăria sau bunul-simț să spună nu.

Charlotte bătea cu degetele în marginea mesei, trasând conținutul unei inimi pe care cineva o scrijelise cu cuțitul în lemn.

– Dacă ai depune mărturie..., a început ea să spună.

Fuseseră trei băieți în mașină, dar Marquan era singurul care nu fugise de la locul faptei.

– Adică, dacă ai accepta să spui cine mai era cu tine...

Nu și-a terminat fraza, știind că propunerea era zadarnică. Acolo de unde venea Marquan, nimeni nu dădea pe altcineva în vileag. *SĂ NU CIRIPEȘTI!* era scris țișător pe tricourile nerușinate ale puștilor pe lângă care trecea la prânz în zona de restaurante de la mall, puști care chiuleau de la școală și își pierdeau vremea pe acolo, așteptând să dea de belea. Să ciripești însemna să nu te mai întorci niciodată acasă, să nu mai poți închide ochii și să nu mai ai liniște pentru siguranța ta și a celor dragi ție. Marquan mai degrabă ar fi acceptat condamnarea.

Charlotte a răsuflat scurt, ridicând ochii la tavanul cu pete de umezeală.

– E ceva ce ai vrea să-mi spui? l-a întrebat ea, închizând dosarul și urmărindu-l cum clatină imperceptibil din cap. Dacă te răzgândești sau dacă ai nevoie de ceva, spune-i ofițerului de caz să mă cheme.

A împins scaunul în spate și s-a ridicat de la masă, ciocănind în ușa să i se dea drumul să iasă.

Câteva minute mai târziu, Charlotte cobora din ascensor și traversa holul tribunalului, în care se îngrămădeau potențiali jurați și familiile victimelor și ale acuzaților, trecând pe lângă detectorul de metale înspre biroul de pază, pentru a cere informații. În stradă, a înotat printr-un nor de fum de țigară scos de funcționarii tribunalului, care pierdeau vremea așteptând să-și înceapă ziua de muncă, apoi s-a oprit, iar ochii i s-au îndreptat, la stânga, către masiva Reading Terminal Market. O plimbare printre tarabele deschise, un

târg gastronomic internațional, care etala de toate, de la delicatese Amish la mâncare asiatică și sendvișuri cu carne de vită și cașcaval, ar fi fost exact lucrul potrivit să-și limpezească gândurile, dar nu avea timp.

Când a ajuns la intersecția aglomerată umbrită de clădirea Primăriei, cu turnul ei din vârful căruia William Penn privea cu pioșenie, Charlotte s-a oprit, trăgând în piept aerul rece de sfârșit de septembrie. În Philadelphia erau numai câteva astfel de zile în fiecare toamnă, înainte ca umezeala persistentă a verii să cedeze locul frigului iernii ploioase.

Tot cu gândul la Marquan, a intrat în clădirea de birouri. La etajul șase, a coborât din lift și a luat-o de-a lungul coridorului cenușiu. Vocea șefului de secție Mitch Ramirez, care discuta aprins cu un procuror, răsună puternic printr-o ușă deschisă.

– Oare ai de gând să-mi spui...? a auzit Charlotte și a zâmbit.

Mitch era o legendă printre avocații pledanți, un dinozaur de 72 de ani care mărșăluise la protestele pentru drepturi civile din anii 1960 și încă putea să le facă față celor mai buni dintre ei atunci când considera că clientul lui a fost nedreptățit.

S-a oprit în fața ușii de la biroul ei, care nu se distingea de celelalte pe lângă care trecuse. Nu era cine știe ce; o debara idealizată, asta era, cu două scaune așezate unul lângă altul, în formă de V – în contrast izbitor cu marmura și mobilierul din lemn de mahon pe care le avusese pe când era asociată pe perioada de vară la o mare firmă din New York. Dar totul era al ei. Îi trebuiseră doi ani numai să obțină asta, să își croiască drumul afară din groapa avocaților debutanți care împărțeau puzderia de cutii de chibrituri aflate cu un etaj mai jos și să aibă o ușă care putea fi închisă, astfel încât să își poată auzi gândurile.

Charlotte a întins mâna înspre clanță, apoi s-a oprit, examinând-o. Ușa era întredeschisă. Era sigură că o închisese de dimineată, când plecase la tribunal, dar poate că unul dintre

ceilalți avocați trecuse să lase un dosar. Când a pășit înăuntru, i s-a tăiat răsuflarea.

Acolo, în scaunul îngust aflat în fața biroului ei, stătea fostul ei iubit.

– Brian? a întrebat ea, parcă nesigură de numele lui.

Vocea i-a sunat răgușită.

Acesta s-a ridicat din scaun. Era înalt și lat în umeri, genul pe care casele de modă îl plătesc cu bani frumoși, iar părul castaniu îi cădea pe frunte într-un mod neverosimil, indiferent de câte ori și-l scurtase ca să arate mai profesional. În ciuda brațelor musculoase, care dădeau de înțeles că era redutabil pe terenul de baschet, transmitea un aer de vulnerabilitate care sugera că ar putea plânge la filmele siropoase și le făcea pe femei să își dorească să aibă grijă de el.

Privindu-l acum, aproape că ar fi putut uita că el îi frânșese inima.

– Bună, Charlotte, a zis el.

Faptul că îi spusese pe numele întreg amintea de toți anii care trecuseră de la ultima lor întâlnire. S-a aplecat să o sărute, iar o adiere abia perceptibilă a coloniei lui Burberry, bine cunoscută ei, i-a gădilat nările, stârnindu-i amintiri pe care sperase să le fi dat uitării.

– Arăți bine.

Și-a scuturat pantalonii, iar costumul lui scump era teribil de nepotrivit cu micul ei birou mohorât. A devenit brusc conștientă de costumul ei negru, din tricot, și care nu o avantaja. Soția lui, care purta Chanel și tocure, nu l-ar fi îmbrăcat în ruptul capului.

El a așteptat ca ea să spună ceva, apoi, văzând că nu vorbește, a zis:

– Nu am vrut să te iau prin surprindere. Secretara ta mi-a dat drumul.

Ea nu avea secretară, și-a zis Charlotte în sine ei. Probabil că se referea la Doreen, șefa de birou. Aceasta era de obicei

prea ocupată să-și țină la zi pagina de Facebook ca să îi ajute pe vizitatori, dar nu era greu de imaginat cum o vrăjise Brian să-i descrie biroul și să-i dea voie să o aștepte. L-a măsurat din nou cu privirea. Avea o burtă care vorbea despre mult prea multe cine la restaurante cu prețuri exorbitante, despre vizite ratate la clubul de tenis pe care cândva îl frecventa zilnic. Dar încă avea farmecul care o cucerise cu aproape zece ani în urmă – care o vârâse în belele, în primul rând.

A tras adânc aer în piept și și-a redobândit stăpânirea de sine.

– Ce cauți aici?

Expresia lui s-a schimbat în timp ce înregistra schimbarea regulilor jocului: glumele trebuiau lăsate la o parte, pentru a trece la afaceri.

– Sunt în oraș în interes de serviciu și speram să pot discuta cu tine despre ceva.

Ai părăsit-o pe Danielle, și-a zis ea imediat. Ți-ai dat seama, după atâta vreme, că ai făcut o greșală teribilă, că eu eram aleasa. Scenariul i-a trecut în goană prin minte: râuri de lacrimi și de păreri de rău din partea lui, acceptarea ei mărinimoasă, în cele din urmă, și iertarea. Desigur, avea să fie complicat. Interveneau divorțul, problema domiciliului: aici sau la New York.

– Să vorbim despre un caz la care lucrez, a adăugat el.

Imaginea s-a evaporat, ca o picătură de ploaie într-o zi călduroasă și umedă, s-a destrămat atât de repede încât ar fi putut fi rodul imaginației ei. Deci nu despre noi e vorba până la urmă, și-a zis ea, simțindu-se cât se poate de penibil. Brian voia ceva, dar nu pe ea.

– Îmi permiți să te invit la prânz? a întrebat-o.

Ea a clătinat din cap. După treizeci de secunde petrecute în preajma lui Brian, acesta deja se juca cu mintea ei. Trebuia să se îndepărteze de el cât mai mult cu putință.

– Nu pot. În jumătate de oră trebuie să fiu înapoi la tribunal.

– Înțeleg. Atunci la cină. La șase e bine?

Îl vedea cum calculează în minte cât ar putea dura masa, dacă ar reuși să prindă trenul de 9 înspre Manhattan. Să se întoarcă la Danielle. I s-a strâns stomacul, căci pizma nu i se diluase odată cu trecerea anilor.

O clipă s-a gândit să recupereze un pic din controlul care îi fusese furat cu atâția ani în urmă și să îi refuze invitația de ultim moment. La urma urmelor, ar fi putut avea planuri. De obicei, acestea constau din mâncare thailandeză la pachet, în fața televizorului, o noapte fierbinte cu reluări ale serialului CSI împreună cu pisica ei, Mitzi, dar nu era nevoie ca el să știe toate astea. Ardea însă de curiozitate. Oare Brian chiar avea treabă în Philadelphia sau venise până aici doar ca să o vadă pe ea? Și despre ce naiba putea fi vorba?

– În regulă, a răspuns ea, încercând să aibă un ton obișnuit.

– La Buddakan?

Alegerea era, evident, selecția unui străin de oraș, unul dintre acele restaurante scumpe din lanțul lui Stephen Starr, cunoscute la nivel național și care făcuseră o clonă a localului în New York. Lucrul cel mai diferit cu putință de liniștilele restaurante BYOB, atât de îndrăgite de ea, precum cel cu specific din nordul Italiei, aflat în Greenwich Village, pe care îl frecventaseră pe când erau studenți, al cărui nume se estom-pase cu trecerea anilor.

S-a gândit să sugereze un local alternativ, cum ar fi Santorini, o tavernă grecească din cartierul ei, care avea un humus extraordinar și un păhărel de uzo din partea casei la sfârșitul mesei. Dar asta nu era o invitație mondenă și nu avea nevoie ca Brian să invadeze acea parte a lumii ei.

– De acord.

– Acum te las să-ți vezi de treabă, a zis el și a plecat din birou fără să se uite în urmă.

Ăsta era Brian. Privea viața ca pe un platou de filmare – când ieșea el din scenă, luminile se stingeau și totul înceta pur și simplu să mai existe.

De abia când ușa s-a închis în urma lui, Charlotte s-a prăbușit pe scaun, încercând să-și contenească tremuratul.

Se cunoscuseră în timpul studiilor de drept, pe când erau stagiaři la Tribunalul crimelor de război de la Haga, ajutând acuzarea în procesul genocidului din fosta Iugoslavie. Încă își amintea cum intrase în micul bar olandez și îl văzuse pe Brian pentru prima dată. Era în centrul atenției altor stagiaři, așezați în semicerc în jurul lui, în majoritate femei. Ea rămăsese în loc câteva secunde, cu privirea ațintită asupra lui, împotriva propriei voințe. Cu toate că nu putea auzi ce spunea el, ceva în felul în care vorbea o captivase, o atitudine plină de încredere care nu putea trece neobservată. Și-a întors capul către ea. Stânjenită, a încercat să privească în altă parte, dar atunci privirile li s-au întâlnit și ea a rămas ca paralizată, incapabilă să se miște.

Un minut mai târziu, el s-a desprins din cercul adulterilor lui și s-a îndreptat înspre Charlotte, cu o a doua bere în mână ca să i-o ofere ei, ca și cum ar fi așteptat-o.

– Brian Warrington.

– Charlotte Gold, a reușit ea să spună, străduindu-se să nu se bâlbâie.

– Știu. Ești cea cu bursa Root Tilden de la NYU, corect?

Ea a ezitat, luată prin surprindere. Nu se așteptase ca el să știe cine era ea sau că primise prestigiosul stagiu de interes public.

– Eu sunt de la Universitatea Columbia. Cred că am fost repartizați amândoi la cazul Dukovic. Memoriul tău cu privire la chestiunea dovezilor a fost extrem de impresionant.

Ea s-a împotrivit senzației că o ia cu leșin.

– Aș vrea să îți aflu părerea în privința unuia dintre marterii mei.

Exact în acel moment, trupa de jazz care se instalase într-un colț a început să cânte, iar în jurul lor s-a dezlănțuit vacarmul vocilor.

– E un mic bistro pe strada asta, un pic mai încolo, unde e mai multă liniște. N-ai vrea să mergem să mâncăm ceva?

Prea surprinsă ca să răspundă, Charlotte a încuviințat din cap și l-a urmat afară din bar, simțind în spate privirile ațintite ale celorlalți stagiaři.

Din acel moment, au fost de nedespărțit. S-au îndrăgostit bând bere belgiană și discutând aprins despre eficiența Curții Penale Internaționale. Când s-au întors în Manhattan în cea toamnă, ea a renunțat la camera de cămin din Greenwich Village și i-a acceptat propunerea de a se muta în apartamentul lui din Upper West Side.

Cu toate că nu fusese evident luându-te după locuința lor olandeză modestă, odată întorși acasă, ea și-a dat repede seama că Brian era bogat. S-a trezit dusă în weekendurile calde de toamnă în Hamptons, în vacanțe la proprietatea părinților lui din Chappaqua. Își petrecea mai puțin timp la facultate, mergând în centru doar pentru cursuri. Își făceau planuri pentru ceea ce va urma după absolvire, stagii la ONU, o logodnă de scurtă durată.

Lumea ei idilică s-a făcut brusc țândări în decembrie, când a călătorit la Philadelphia pentru ceea ce ar fi trebuit să fie o scurtă vizită de sărbători împreună cu mama ei, o profesoară de matematică pensionară. În prima dimineață, la micul dejun, mama ei i-a dat vestea pe care o ținuse secretă până când Charlotte avea să termine cu examenele finale: pe plămâni îi apăruseră mici celule canceroase, ca urmare, bănuia ea, a obiceiului de a fuma, la care renunțase cu ani în urmă. Când, din cauza tusei persistente pe care o socotise a fi provocată de o alergie, ajunsese să facă o radiografie pulmonară, era prea târziu – era în stadiul patru și mai avea doar câteva luni de trăit.

Winnie nu a acceptat ca ea să își înghețe semestrul, așa că Charlotte a făcut naveta cu trenul în fiecare weekend, privind cu neîncredere viteza cu care se deteriora starea mamei.

sale, cândva o femeie puternică. Brian s-a oferit, desigur, să o însoțească, dar ea a refuzat de fiecare dată, fiind stânjenită de ideea că el ar trebui să vadă micul apartament de suburbie, cu mobilă uzată și pereți îngălbeniți. El nu a insistat să o convingă, ci a dat înapoi cu grație, bucuros să fie scutit de neplăcerile unei vieți care nu era a lui. Timpul petrecut separați și îngrijorarea ei constantă au început să își pună amprenta asupra relației lor, așa că, în martie, când mama ei fusese trimisă pentru ultima dată într-un centru de îngrijiri paliative, Charlotte s-a întors la New York și a găsit sub mășuța de machiaj din baie un ruj care nu era al ei. Mai târziu avea să se întrebe dacă nu cumva el îl lăsase intenționat acolo, un ultim act pasiv-agresiv menit să grăbească lucrurile spre inevitabilul deznodământ.

Îl confruntase chiar în acea după-amiază cenușie, sperând ca el să nege sau măcar să îi dea o explicație, gata să îl ierte. Era o zi încă suficient de umedă și de friguroasă pentru a fi socotită zi de iarnă, iar răsuflarea li se transforma în aburi în fața lor, în timp ce strângeau în mână paharele de polistiren cu cafea din care, de fapt, nici unul nu bea. El și-a aplecat privirea înspre banca din colțul de sud-est al Washington Square Park pe care o împărțiseră în vremuri mai fericite, pângărită acum întrucât va fi amintită întotdeauna din acest motiv. Fața lui părea o caricatură a sa, trasă și slabă. Când el a început să vorbească, ea s-a pregătit să audă platitudini, cum că se înstrăinaseră, că nu era decât ceva de felul ăsta.

– Am cunoscut pe cineva, a zis el direct.

Ea a simțit un pietroi în stomac.

– O cheamă Danielle, a continuat el. A fost și ea la Harvard, cu doi ani mai mare decât noi.

Bineînțeles. Pentru că nu putea fi o persoană proastă și banală. Prin minte i-a fulgerat imaginea petrecerii de sărbători de la firma în care Brian era stagiar în acel an. Prin ceața îngrijorării și a disperării legate de mama ei, Charlotte și-a

amintit o blondă elegantă, care era asociat junior, o discuție despre locuințe de vară la care ea nu a reușit deloc să participe.

– Îmi pare rău, a încheiat el.

Erau o mie de întrebări pe care voia să i le pună: de ce și când, și cum. Dar el deja își arunca paharul cu cafea la gunoi și își aranja paltonul, nerăbdător să treacă la acest nou capitol din viața lui.

Trei săptămâni mai târziu, avea să afle și restul poveștii. La micul dejun, a deschis *Sunday Times* și a văzut anunțul de logodnă, din care o privea fericitul cuplu, iar zâmbetul lui Danielle era mai larg decât și-l amintea. A fost năpădită de neîncredere. În săptămânile scurse de când îi spusese Brian despre noua lui relație, Charlotte se consolase cu halbe de bere și sticle de vin, spunându-și că nu era ceva serios. Danielle nu era decât o relație de consolare, până când avea el să-și dea seama cum stau lucrurile. Dar, în acel moment, adevărul a izbit-o: Brian și Danielle se logodiseră. De cât timp se întâlneau fără ca ea să știe?

Incapabilă să-și desprindă privirea de la anunț, s-a forțat să citească mai departe. Și cam pe la momentul aflării faptului că bunicul lui Brian fusese director general al unei companii de succes și că mireasa avea să-și păstreze numele de familie, a simțit o senzație bruscă de eliberare, ca atunci când se dă drumul aerului dintr-un balon. Se simțea ușurată să fie scutită de a face parte dintr-o lume căreia nu îi aparține, ca un student căruia i se acordă permisiunea de a-și schimba specializarea sau de a renunța la un curs mult prea dificil.

După aceea a fost ușor să renunțe la restul și să refuze stagiul de la Haga, pe care își programase să îl înceapă după absolvire. A aplicat, în schimb, pentru postul de avocat din oficiu, pe care l-a obținut, astfel că s-a întors în Philadelphia, intrând în oraș ca într-o pereche veche de pantofi comozi.

În acea seară, la șase fără cinci, Charlotte a coborât dintr-un taxi pe Third and Chestnut și a privit de-a lungul străzii, în